

Історія Юлії Прилуцької, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2024 року, номінація «Творчиня змін та можливостей»

Донеччина – це край, що десятиліттями потерпав від промислової експансії та політичних потрясінь, а останнім часом від жорстокої війни. З початком повномасштабного вторгнення багато людей були вимушені покинути рідні домівки, але не зламалися. Жінкам довелось кинути виклик стереотипам та взяти на себе відповідальність, яку раніше мало хто міг уявити. Вони не лише виживають в складних умовах, але й активно будують нове життя.

Один з таких прикладів – Прилуцька Юлія Валеріївна. Вона народилася 25 червня 1976 року у місті Костянтинівка, що на Донеччині. Закінчила Українську інженерно-педагогічну академію за спеціальністю хімік.

Свій трудовий шлях почала у 19 років звичайним лаборантом хімічного аналізу в санітарно-промисловій лабораторії Костянтинівського заводу з виробництва скла.

З 2013 року до повномасштабного вторгнення працювала керівником лабораторії з контролю якості ТОВ «ГЛАСКОМЕРЦ» – єдиного підприємства в Україні з виробництва листового прокатного візерунчатого, армованого скла, а також скла Solar Glass для геліосистем та теплиць.

Після 24 лютого 2022 року останньою краплею для евакуації з рідного міста стала трагедія на залізничному вокзалі у Краматорську 8 квітня 2022 року, де постраждало багато знайомих людей з міста, які намагалися скористатися можливістю виїхати в більш безпечні регіони.

Наступного дня Юлії з донькою вдалося виїхати до Львова.

Через півтора місяця був Київ.

Як і всі, вона стикнулася з проблемами переселенців – неохоче здавали житло та брали на роботу з реєстрацією в Донецькій області. Вона мала починати з нуля й доводити собі, що не слабка і все зможе.

Війна проявляє найкраще і, на жаль, найгірше в людях. Вона знімає маски та показує, хто ким є насправді. Життя Юлії не стало виключенням. Все було:

образи, відверті зради друзів. Але знайшлося чимало незнайомих людей, які надавали потрібну підтримку і з часом стали близькими.

Було багато розісланих резюме за фахом, але відверто кажучи, переважна більшість відповідей була негативна через місце реєстрації.

Щоб якось жити й винаймати житло, Юлія пішла працювати на пошту звичайним оператором. Важкий ненормований графік роботи, несприятливі умови праці, важкі бандеролі й посылки, різні люди, не завжди налаштовані на діалог, не зламали її. Це була зовсім незнайома сфера, але дорогоцінний досвід.

Жінки, які не на передовій, намагаються знайти своє місце, де вони могли б бути корисними для наближення Перемоги. Їхній внесок у Перемогу – це не просто доповнення, а фундаментальний стовп, на якому тримається стійкість нації.

Для Юлії таким місцем стала одна з випробувальних лабораторій паливно-мастильних матеріалів Міністерства оборони України, де вона працює на посаді провідного інженера-лаборанта лабораторії сертифікації продукції та робить свій неоціненний внесок для захисту країни.

Кажуть, що палне то «кров війни», бо паливо приводить в дію військову техніку та дозволяє виконувати бойові завдання.

Саме завдяки своїй наполегливості та досвіду, вмінню швидко навчатися нового, вона за короткий час опанувала нові для себе методи лабораторних випробувань та стала однією з найкращих фахівчинь, які забезпечують вчасний та безперебійний контроль якості паливно-мастильних матеріалів, що постачаються для потреб оборони.

За сумлінну працю, високі показники у професійній діяльності, зразкове виконання службових обов'язків та за значний особистий внесок у забезпеченні життєдіяльності Збройних Сил України в умовах збройної агресії Росії проти України, була нагороджена Почесною Грамотою від Міністра оборони України.

В цей нелегкий час потрібно не забувати й про ментальне здоров'я.

Для відновлення сил і підтримки морального стану, Юлія у вільний час відвідує різноманітні курси, заходи, тренінги та майстер-класи. Одним з таких стала громадська організація для жінок «Фонд Маша», яка надала психологічну підтримку. Це все спонукає до подальшого розвитку творчих здібностей, які дозволяють відриватися та знаходити натхнення і відновлювати внутрішні сили.

На питання «Яка вона жінка Донеччини?» вона відповість так: «Вільна, сильна, красива, розумна, сучасна, мудра, творча, чуйна, турботлива, та, що цінує традиції, але найголовніше – вона незламна як і Донеччина!»